

Vasalások – avagy egy fából faragott királyság könnyed acéljátékokkal

Majoros Gyula kiállítása

Adeline Galéria, VIII. 24. – IX. 17.

SZURCSIK JÓZSEF

Majoros Gyula szobrászművész az utóbbi két évben acélból és részben fából készült, *Vasalások* című sorozatát mutatja be a Rákospalota Pestújhely és Újpalota Helytörténeti Gyűjteménye az Adeline Galériában. A szobrok körül a falakon kis objektvek és festett grafikák is láthatóak, a művész 2013-ban készített *Ház – fűrésztölcsér* című sorozatából.

MAJOROS GYULA:
Vasalások III., 2016,
acél, fa, 60x80x25 cm

Az érzékenyen komponált képek jól kapcsolódnak a térbeli művekhez. Ugyan remekül kiegyensúlyozottak is, de a keretekbe illesztéskor az alkotó látszólag nem törődött azzal, hogy megtartsa az egyensúlyt. Egyszerűen nem helyezte a keretezés konvenciójának megfelelően „középre” a képeket, hanem, a harmóniát jóízűen átlépve, valamiféle diszsonanciát teremtett.

Majoros Gyula appropriál. Tulajdonképpen magazinok nyomtatott lapjait dolgozta át, festékekkel fedve le az eredeti kép- és szövegrészeket egészen addig, amíg végre a mások által kreált rendből egy sajátos, perszónális közvetlenség bontakozott ki. Az „eltulajdonított” elemeket, kiemelve eredeti jelentéstartalmukból s végül saját karakterűre formálva, nemcsak átlényegítette, de teljesen

új minőséget is létrehozott, vagyis saját művet alkotott. Ezek az „élményrajzok” növelik a mulandóság, a változás szomorkás hangulatát, közben pedig a remény érzetével is feltöltötenek.

Érdekes, hogy Majoros művészetében ez a kiemelés és lényegátírás többször is visszatér. Lehet az is, hogy saját alkotói „játsszóházának” egyikfajta élménygyakorlata ez a metódus. 2010-ben már készített egy képpárt *RE* címmel, ahol szintén – ecsetvonásokkal, vonalakkal és foltokkal takarva be – gyakorlatilag eltüntette az eredeti, ismeretlen szerzők által festett képeket, amelyeket egyébként direkt erre a célra vásárolt a zsibvásáron. Látszólag a festmények visszabontásának, visszaépítésének lehetünk tanúi, de valójában a kitakarás vagy a teljes elfedés logikája inkább egyfajta menekülést sejtet. A hibás természetű dolgok takargatása menekülés a rút valóságtól, a silányságból, menekülés a tolakodó izléstelenségtől és a demagóg kinyilatkozásoktól. Evvel az eljárással a művész gyakorlatilag letisztáz dolgokat, kitakarít, új alapot készít, lehetőséget nyújt egy új világ felépítésére, vagy egyszerűen csak új lapot nyit.

Majoros Gyula ezeknek a képeknek az átminősítéséről egy animációs filmet is készített. Konceptiójának lényeges eleme volt az is, hogy az egyik festményt pontosan 700, a másikat pedig 800 ecsetvonással alakította át. Majoros Gyula élményművész. Gyermekkori élményeitől kezdve szinte minden megragad benne és művészténeke meghatározó alapanyagává válik. Önmagában egy rendszerezett élménytárban őriz minden emléket az összes összetevővel, részletekkel és hozzávalókkal. Közben az alkotás élménye, a mű létrehozásának játékos öröme táplálja és inspirálja folytonos alkotásra.

Majoros gyermekkori emlékei alapján készítette a vasalós munkáit is. Németkéren, a szülői ház padlásán keresgetve egyszer rátalált szabómester nagypapja saját készítésű vasalódeszkáira. Ez az örökség azóta is tovább munkálkodik benne, a mai napig gazdagon meghatározza alkotásainak témáit, motívumait.

Szobrai nem a mozdulatlanlanságot idézik, hanem minden statikai biztonság ellenére a mozgás is uralja műveit. Sok olyan alkotása van, amely mozgásra kész vagy lényegében egy ismétlődő vagy körkörös mozgás által mutatja meg teljes és valóságos formában önmagát.

A formaképzést játékként fogja fel. Nála élményforrás, amikor minden matéria fizikai ráhatásra vagy a beavatkozás következtében hangot is kiad. Minden rozsdás vasdarab vagy tűzifa hordozza magában egy-egy műtárgy lehetőségét. Formává, szoborrá, képpé, hangszerré és zenévé válik minden a kezei között és általa a komolyan sohasem vehető életjáték kegyetlen világában.